

LA GRALLA

AVISOS Y SUSCRIPCIONS
RINCON 121
 Entre Treinta y Tres é Ituzaingó

SENMANARI CATALÁ Y LITERARI

SUSCRICIÓN ADELANTADA
 Ciudad ps. 0.50
 Campaña " 0.60
 Exterior " 0.70

LA GRALLA

MONTEVIDEO, JULIOL 3 DE 1887.

Supliquém als nostres agents y suscriptors de fora y de la Capital, que al notar lo mes petit retart ó falta en l' envió del periódich, ho posin en coneixement d' aquesta administració.

Aixís mateix devém dir que 'ls suscriptors que 's trobin en descubert procurarán posarse al corrent de la suscripció si volen llegir LA GRALLA.

LO DE BARCELONA

Los telégramas arribats á principis d' aquesta senmana, nos ennovan qu' en Barcelona y en Valencia s' habia alterat l' ordre públich á causa de 'ls drets sobre bestia, valga á dir per lo recárrech que sofreix la carn.

En Barcelona cremaren l' administració del ram y los "puestos de abasto" (¿carnicerías?) intentantne passar mes lluny, segons resan los telégramas.

Tot aixó ja sabem lo que vol dir.

Fá cosa d' un mes que 'ls diaris d' Espanya, venen plens de detalls de maniobras militars, en diferentas regions, ab la particularitat, qu' aquestas maniobras, son dirigidas per lo gobernador

militar de la plassa ahont tenen lloch, vestint, jefes y soldats lo trajo y equipatje de companya.

Lo govern tem una revolució; lo govern d' en Sagasta no pot durar, perquè la majoria de las Corts que 'l sostenia s' ha descompost; lo ministre de la Guerra general Cassola, te moltes simpatias en l' ecsercit y en lo poble y pocas, molt pocas en lo ministeri; en Cánovas té tota la confiansa de la Regenta estrangera y de las Corts de Berlin y Viena, que veuen ab mals ulls l' organització proposta per lo general Cassola; las Corts espanyolas anuncian ja sas vacaciones; Catalunya y ab ella sas germanas Valencia y Balears, cada dia avansan mes en l' ideya regionalista; aquestas tres germanas, ab las provincias vasco-navarras son contrarias á las quintas; la reforma del ecsercit proposada per lo ministre de la Guerra, en certa part, nivella l' impost de sang; las classes conservadoras, "la gent d' ordre" (de diners) no poden veurer que sos fills vajin á ser soldats com qualsevol fill d' espanyol pobre, y son capitost Don Antoni Cánovas del Castillo, es necessari que torni á dirijir lo govern posant un ministre de la Guerra que no tinga tant vermellas pretensions com lo general Cassola.

Resultat de tot aixó: Cataiunya y alguna altre regió, seran declaradas en estat de siti; cosa á que 'ls catalans estem acostumats, com pais conquistat traidorament qu' es Catalunya; mes com jamay Catalunya ha volgut acatar y regoneixer á Castella son dret de conquesta, no seria difícil qu' un bon dia, 'ls catalans, volguessen á tot ultransa lliurar de las bayonetas "espanyolas," los nostres "drets, furs y llibertat," retingudas per los lladregots de la política borbónica.

Heus' aqui en sustancia lo que hi há respectc las novas que 'ns han vingut per lo telégrafo.

Planteijat lo problema, los acontejments nos donaran motiu pera explicar-lo mes clar y ensenyar la solució. Per ara Catalunya está en mans de sos butxins! ¡Ja veurem!

J. BARRX Y BALDI.

CAPS DE PA

IMITACIÓ DELS CAPS DE BROU

Jo

Fa temps m' hi ficat al cap
que haig de ser alguna cosa:
vull escriure en vers y en prosa
y crech ferme un nom ¡qui sab?..

Tinch, entre altres mil projectes,
algun treball comensat...
Mes no tinch res acabat
perque en tot trobo defectes.

UN PIANISTA

Encare que curt de vista
son talent molt lluny arriba,
y tot son afany estriba,
en ser un gran pianista.

Un geni té tan felís

y avansa tan ab la nota,
que fins crech que ja sap tota
l' «escala» de pujá al pis.

UN TENOR

Deixa endarrera als demes,
no hi ha dupte, es un gran home
(y no parlo pas de broma
no faig mes que dir lo qu' es).

Sols sentintlo una vegada
se convéns un que sa veu
«arriba per tot arreu.
.....
Té déu pans y mitj d' alsada.

UN MILITAR

Aná tenint grans agallas
á la guerra ab molt furor,
creyentse ser lo terror
en totas las grans batallas.

Buscant popularitat
hi va perdre bous y esquellas,
no hi trobá ni grans ni «estrellas»
y 'l han deixat «estrellat».

UNA ACTRIS

La declamació es sa dèria
y ho té tant ficat al cap,
que contínuament sos llabís
sembla qu' están remugant.

May ningú ha igualat fins ara
la seva especialitat:
sempre está esperant la fama
y no troba mes que fan.

UN CANTANT

L' infelís parodiant
á cert escultor molt toni
que pensantse fer un sant
li va sortir un dimoni.

diu ab los ademans mansos,
y ab sas notas molt mes mansas,
que canta las grans romansas,
y 'l que canta son «romansos».

UN ESCULTOR

Es bon escultor, segur
li conech traballs ben fets;
mes ignoro si son trets
del seu cap, que 'l te molt dur.

Pero si del cap no son
serán d' altrás parts mes finas,
puig té tres fillas divinas
que valen tot lo del mon.

J. CAP.

UNA IMPRESSIÓ

En un dels magnífichs salons de certa casa del carrer de la Colonia, 's trobaban reunidas, lo dilluns passat, gran nombre de personas de distints sexes y diferentas etats.

Arreu arreu, sentats uns, drets los altres, qui rihent, qui parlant á cau d' orella y qui fent lo Tenorio ab menos gracia que seguritat de que donya Inés se deixés convencer, formaban variats quadros, ahont s' hi respiraba la ambrosía de la ditxa y del content general.

Eran tres quarts de nou de la nit quant aquell alegre burgit, ahont hi habia digna representació de la societat dels Magdalenos, pará de cop d' agitar-se y com si fos una consigna ó tots s' haguessin quedat muts á la vegada, reiná un silenci que fins s' haguera sentit l' estornut d' una mosquit, si es vritat que també s' encostipan.

Entrá en lo saló principal, acompanyat de tres personas, una hermosa senyora que deixá entreveure la melangia nascuda probablement del sentiment que la movia. Un caballer alt, ab una mirada de injinyer satisfet d' una obra, recorria ab la vista tota la concurrència. Aquet se coloca al costat de la senyora.

Un home de rigurosa etiqueta, se posá una bandera pel cos, no sé si era perque tenia fret, y sério, grave com un que no está per bronquinas, comensá á escoltar lo que deya son acompanyant. No 'l vareig entendre d' una paraula; pero no mancaba qui l' escoltava

ab manifest interés, pera traurern partit.

Tot d' un cop fa «mutis» lo de la veu «escollida» y com si la gent estés moguda per un ressort, veig que 's comensan á repartir petons. Barba, aquí ve la meva, vaig dir. Ara 'n deuré participar d' aixó, ja que no hi entés á aquell mano. Espero un rato, m' acosto á las noyas y veig ab disgust que cap d' ellas ne fan cas. Bo, ara si que l' hem feta bona. ¿En quin sigle estém? y alló de l' igualtat, de la fraternitat y... de la xacolata? Me dirigeixo á una noya com un cel creyentla mes accessible, y li dich:—Scnyoreta, espero que vosté no 'm farà un desayre. Ficsa sos ulls en los meus y 'm contesta: Ab molt gust: menjaré nna «macita» y pendré una copeta de licor; acompanyim al «buffet.» Se m' agafa del bras y 'ns posém en martxa.

Un cop en aquell siti, agafo una figa ensucrada á las que hi soch bastant aficionat y me la menjo ab la fruició ab que jo 'm deleyto sempre ab aquest fruyt. Sento un tiro, vull dir, l' estrépit al destaparse una ampolla de Champagne, corro ab un got xato que sembla un ciment de florero, lo faig omplenar y l' ofereixo á ma hermosa parella. Se ruborisa la molt xamosa, m' agafa la má y plena de passió, esclama:—Tinga, ja que 'n té tant fort desitj.

Me va donar un petó del *lúu*: un beso que 'n diuhen en castellá; pero de confiteria.

Aquesta fou una de las impressions rebudas en lo casament de mon bon amich, l' injinyer Ramon Padró.

ENRICH RÁFOLS.

DAVANT DE UNA TOMBA

Tocavan al campanar
de la Seo, dos quarts de quatre
(no sempre han de ser las dotze
de la nit) Era una tarde
más bonica que vint rals.
(Aixó si qu' es parlá' en plata.)

En lo cementiri nou
davant d' un ninxo s' estava
D. Batllori Pica-foch,

un vell ja prop dels setanta.
 ab una perruca antiga
 jubilada dels teatres,
 Se trobava de péu dret
 (per por d' espatllar las calsas)
 plorant á llágrima viva
 y ab uns singlots de cal ample.

Ni 'ls crits dels sepulturers,
 ni 'l repich de la campana
 distreyan á D. Batllori
 que ab sas llágrimas regava
 l' enfront de un ninxo senzill
 ab aquesta incipció estranya:
 «Aquí descansan los restos
 mortales de una muchacha.»

Seguia estátich y mut
 y plantat com una estátua,
 com un comparsa de pela
 ó un municipal de guardia,
 mentres que aprop d' ell s' acosta
 l' enterra-morts) brut de cara,
 y li diu ab véu d' ossera,
 gitant de ví una alenada:

—Dispensi... Sr... Cansons
 ¿vol ferme 'l favor d' anarse'n?
 ¡Hont s' es vist plorar aixís!
 ¿Que no sab qu' era una raspa?
 —Massa que ho sé, li respon
 D. Batllori ab veu nuhada:
 ¡Tuyetas!... ¡Pobra Tuyetas!...
 ¡Tant bonas cols que cuynavas!

ENRICH XARAU.

CONFESSIONS DE HORACI FLACH

Ó SIGA SON RETRATO

fsich moral y psicológich

Y escrit per ell mateix
 á fi de deixar probat,
 qu' alló de que un no 's coneix
 á si mateix, no es vritat.

Continuació

Lo cuyner que ja he anomenat, era fill de Talavera de la Reyna, poble que 's troba aprop de Madrit y dech dir, qu' ell fou l' esca de que mon caràcter bondados, en aques-

ta época comenses á tornarse rebech. D' allavors, data l' aversió que he tingut als homes d' aquella provincia. Era ell un que bé haguera pogut figurar com la representació genuina del caràcter despórich que fins ara hem notat en tots los allá nascuts.

Semblará estrany; pero es aixis; duya cotilla y era tan l' us que 'n feya, que fins per dormir la gastaba. No bromejo; vull dir que no podia vinclar l' *os bertran*. Com los burros d' Urgell al veurer lo trevall ja suaba y fins (sens exagerar) dormía á poch á poch.

Avuy que recordo lo poch valor que en si tenia, rich al pensar ab lo que pot un home, quant topa ab qui no sab ni té per tornarli la pilota.

Feya de mi lo que li donaba la gana.

Cada dia m' alsaba á las 4 de matinada; si feya fret no 'm deixaba entrar al fogó; si feya calor fins volia que li posés safrá á l' olla. Si lo barco brandaba, tenia de deixar lo meu per aguantarli las cacerolas; quan lo barco no tenia moviment sensible, 'l destorbaba que passés per devant seu.

A ell no l' espantaba 'l fret; pero 'l mataba la falta de caló y d' hivern sortia embarrossat ab lo que ell ne deya *mi chaqueton*. De pas dech observar que encare l' duya carregat de *joriolas* y boletas com aquells de los jechs dels toreros: Lo Capitá hi feya la broma y ell per evitarho, se 'l tapaba ab un altre, logrant ab aixó quedar de brassos lo mateix que aquells ninots que 's omplenan de palla per Carnestoltas.

Sortia aixís com dich, y desseguida comensaba pera fer lo café. Com no 's podia manegar necessitava un ajudant; pero era tan orgullós que ni 's dignaba cridar-me sinó que renegaba, rebotia 'ls pots y capsas per tot, fins que jo mitj esbarat anaba á preguntarli que li passaba. ¡Sort tenia si no rebia un trastasso, que en quant á paraulas n' ni habian de tots colors.

LO CARRIL DE LA VIDA

Lo carril de nostra vida
 fa quatre punts de parada;

la «naixensa» es la sortida,
y la «mort» es l' arribada.

—

Quan comensa 'l tren fent vía
entres prats y camps florits
tot te color d' alegria
que reanima 'ls esperits.
Para, y en l' estació primera
tot floreix ab plenitut.
L' estació 's diu «Primera».
—¡La Primavera..! ¡Un minut!

—

Niula 'l tren, arrenca y passa
entremitj de camps granats;
la florida es molt escassa;
pero 'ls fruits son sahonats.
L' estació segona es plena
d' arbres, que 'l fruit te agejuts.
«Estiu» es com s' anomena.
—¡Estiu!.. ¡Vinticinch minuts!

—

Lo tren novament camina,
troba fullam y tronchs sechs;
los rebrega y esbossina,
y 'l vent se 'n endú 'ls rebrechs.
Vé la tercera estació,
ab branques y fruits caiguts,
Es lo nom d' ella «Tardó».
—¡Tardó! ¡Quaranta minunts!

—

Corre 'l tren, y fa feresa
per tot cantó veure gel,
com si 'l mon enter fos presa
de la tristor mes crudel.
L' altra estació, desconhorta;
te 'ls arbres sechs y abatuts...
«ivern» es lo nom que porta
—¡Ivern..! ¡Cinquanta minuts!

—

Es viva, vertiginosa,
la marxa que 'l tren empren.
¡Quan l' estació es mes hermosa,
menos s' hi detura 'l tren!

CONRAT ROURE.

La Expedició Catalana, Rossellonesa

Y PROVENSAL Á MALLORCA

—

Com ho prometé lo Sr. Collell als mallorquins, organísá la expedició de catalans, rossellonesos y provensals á la bella isla de Mallorca, que s' empengué lo dilluns 2 dels corrents sortint á las 5 de la tarde ab lo vapor *Mallorca* 'ls Srs. següents: Mossen Jaume Collell, Mossen Jascinto Verdagner, L' abbé Rous, Rector de Banyuls, Mrs. Camille Laforgue, de Montpellier, Frederich Donadiu, de Beziers, Justin Pepratx, de Perpignan, Louis André de París, Srs. Joaquim Riera y Bertran, Antonini d' Espona y de Nuix, J. Serra y Campdelacreu, Torruella, Borrás y Quintana. J. Cabot y Rovira, Marian Aguiló, Rubió y Lluch y 'l que suscriu.

Tota la nit tinguarem boira baixa que 'ns privá de desembarcá al port de Palma hasta las 8 del matí del dimecres. Allí 'ns esperaban 'ls escriptors mallorquins rodejats de una gran multitud de gent y ab ells 'ns dirigirem á la Fonda de Mallorca á fí de reposar y pendrer forsas, despres de un viatge en quin casi tots 'ns marejarem.

La primera visita que ferem fou á la grandiosa Catedral gòtica quina primera pedra posá lo Rey D. Jaume 'l Conquistador. Despres d' admirar la porta que dona al mar riquíssima de detalls y elegancia, entrarem dins la nau que 'ns causá un efecte sorpredent per sa esbeltés y extraordinaria altura. Se' ns feu oir la dorada orga gòtica de un sonoritat y potencia á tota prova y despés de habernos mostrat la mómia del Rey de Mallorca D. Jaume II, passarem á la sagristía ahont poguerem celebrar las magníficas alhajas tapisos y brodats que guarda la Seu.

Al sortir 'ns dirigirem á la Casa de l' Ajuntament veient de pas las murallas que quedan encara del antich Temple ó Torre dels Templaris. Aquell edifici es de un carácter originalment mallorquí y dins d' ell veijerem una colecció de cuadros y retratos de mallorquins célebres y entre ells 'l de don Joseph M.ª Quadrado actual archiver municipal de Palma,

las porras, 'ls anells dels jurats y per fi la biblioteca en quina se 'ns ensenyá un rich còdice que conté 'ls privilegis y franquesas de la Capital de Mallorca.

Visitarem já adelantada la tarde lo suntuós edifici gòtic nomenat la *Llonja* destinat ara á exposició permanent de cuadros, pujant luego als cotxos pera dirgirnos al históric castell de Bellver, desd' ahont 's pot pendre la vista de la Ciutat. Allí veijerem 'l claustro y 'ls calabosos de la torre y entre ells 'l en que fou tencat 'l general Lacy qui segons resa una lápida de marbre posada en lo pati del Castell fou fusellat en aquest.

Lo dimecres al dematí veijerem la iglesia de San Francesch que guarda 'ls restos de Ramon Llull, uns archs gòtichs que 's conservan en una casa del vehinat, 'l claustre del mateix estil del Presiri, uns banys árabes y 'l museo del Compte de Montenegro qui 'ns feu seguir en son palacio sas artísticas salas rublertas de cuadros originals dels grans mestres, grabats, dibuixos, objectes artístichs, sala d' armas, biblioteca, monetari, etc, etc. que recullí ab afany é inteligencia en aquell palacio y en la casa de camp *Raxa* propia del mateix compte, son antecesor 'l Cardenal Despuig á qui tant deu la bella isla.

Despres de dos horas de cotxo arribarem per la tarde á dita hermosa posesió *Rixa*, y en quant forem dintre 'l pati de l' edifici, quedarem extasiats al veurer en son vestibul colosals estatuas gregas y romanas. Penetrarem en la sala dedicada á la escultura y fou mes gran nostra admiració al contemplar tanta riquesa de esculturas, que segons lo catálogo de dit museo foren desenterradas moltas d' ellas del Arriccia (Italia). Pujarem al primer pis que es un verdader museo, visitarem la capella y 'l cuarto ahont visqué la beata Catalina Tomés y després de dar una volta per los jardins de aquell bonich predi, marcharem en vers la Ciutat, ahont en la nit de dit dia 'ns obsequia 'l Círcol Mayorquí ab una vetllada literaria y musical. Allí sentirem cantar á algunas aficionadas senyoretas que be 's podrian dir artistas de debó y á llegir poesías als celebrats poetas mallorquins Sra. Herreros y senyors Obrador y Llabrés, á nostres companys d' espedició Mrs. Donadien, Laforgue

y Pepratx, y Srs. Verdaguer, Rubió y Lluch, Riera y Bertran y Cabot y Rovira.

En l' intermedi de la primera á la segona part serviren á la numerosa y escullidíssima concurrència que omplia 'l suntuós saló de dit Círcol, pastas, gelats y vins y acabada la vetllada y despres de haber dit lo discurs de gracias lo senyor Riera y Bertran, s' organisá un ball que durá fins á las duas de la matinda.

Lo dematí del dijous tingué lloch la colocació de la creu de ferro en lo Pi dels Moncadas morts en 12 Sbre. de 1239 fecha de la primera batalla que donaren 'ls catalans manats per D. Jaume 'l Conquistador als moros de Mallorca de quina isla al fi lograren traurellos. La molta gent que de Palma y pobles vehins acudí á presenciari la ceremonia oí ab quietut y reverencia la misa que digué Mossen Verdaguer. las absolutas y 'l fragment de la crónica del Rey En Jaume en que 's parlá de la mort de aquells dos héroes.

A las 12 tornarem á Palma y á la una 'ns reunirem en fraternal dinar 'ls expedicionaris y 'ls poetas mallorquins don Jeroni Rosselló, D. Gabriel Llabrés, D. Francesch Manel de los Herreros, D. Josech Lluís Pons y Gallarza, D. Tomás Forteza, D. Joseph M.ª Quadra, D. Gabriel Maura, D. Joan Alcover, D. Mateu Obrador, D. Miquel Santos Oliver, D. Pere de A. Peña, D. Jaume Cerdá, D. Estanislao K. Aguiló, don Joan L. Estelrich, D. J. Girau, 'l pintor D. Joan O' Neille y l' escultor D. Antoni Vaquer.

(Continuará)

Epigramas

Un cert pagés me contava
qu' en lo seu poble tenia
un mosso, que quan bramava
ab tots los ruchs competía.

—Miréu, deya, si era destre
que als tres mesos de fe aixó
ja 'n sabia mes que 'l mestre?

—Y qui era 'l seu mestre.

—Jo.

ANGEL GARCIA.

Deya la dona de n' Pla
parlant de 'n Pere Petit:
—Es servicial y aixeric;
un gran favor sempre 'l fá;
pero may capás será
de fermen un de petit.

J. FONT.

Del artista Joan Cataix,
que canta ab gust y primor,
l' un mestre diu que es tenor
y l' altre l' dona per baix.

J. RIBAS.

Un escriptor molt dolent
d' arguments é ideas pobras
fent alardes de talent,
digué:—Desde aquest moment
me vull dedicá á fer obras.

Y entrant de plé á plé al combat,
del foch va saltá á las brasas
y fer «obras» ha lograt,
puig qu' ara s' ha averiguat
que fa de mestre de casas.

CRISTÓFOL CRISPÍN.

Parlant de menjars un dia
vaig dí' al mosso de ca 'n Xelas:
—T' agradan los naps, Badia?
Y ell respongué ab alegría:
—Com los naps... ¡hasta las «pelas»!

J. STARAMSA.

VUYTS Y NOUS

Una senyora convida á un jove:
—Lluiset, vinga á dinar, demá...

—Gracias, senyora.
—Home, vinga, sense compliments... farém
lo mateix que cada dia...
En Lluiset ab molta barra:
—Ja veurá, mes m' estimo que 'm convidi
'l dia que fassan algun extraordinari.

En Manuel, ab motiu de una jugada de
Bolsa pendent, viu tant preocupat, que aquest
dia se 'n anava de casa ab lo cap descobert.

—Pero Manuel, li diu la seva senyora, mira
que 't deixas lo sombrero.

—Gracias, Lola... Cregas que ja no se ni
ahont tinch *lo cap*.

Un senyor entra en una perruqueria y 's
troba ab que l' amo era un seu amich de ju-
ventut.

—Tú perruquer?... exclama al reconeixel

—Ja ho veus, jo, perruquer.

—Home, al menos jo 't feya ja canonje.
Escolta, ¿no estudiavas al Seminari?

—Sí, noy, y casi vaig acabar la carrera.

—Y donchs?

—Cosas de la juventut... En lo moment de
la tonsura, vaig dir: «Fora! No vull que m' es-
quilin; prefereixo esquilar als demás.» Y vaig
plantar perruquería.

En un restaurant á la moda.

Lo mosso, á un senyor molt conegut per
las freqüents visitas que fa al establiment,
sempre acompanyat de una dona distinta:

—Portaré ostras de Marennes. ¿veritat?

—No, res d' ostras: sopa á la Julienne.

Terminada la sopa:

—Y ara? Filet ab trufas?... Llagostins?...
Saint Julien... Sauterne?...

Lo parroquiá, groch, al sentir los oferiments
del mosso, se 'l emporta apart y li diu:

—Pero, burro ¿que no coneixes que avuy
vinch ab la meva dona?

—*Pardon.*

¡CABRERA!

NOVELA DE COSTUMS CATALANAS

PER

“LO CEGO”

Montevideo—Febrer del any vintiset de la Restauració

dels Jochs Florals

CAPITOL VIII

La Marieta y en Pauet

Treballador mestre de cases, la seva vida s'encloïa en estimar á Deu, á sos pares y á la Marieta.

D' aquesta manera, estimant á Deu, estimava la creació, lo just, lo bo, l' art y la bellesa.

Estimant á sos pares, estimava l' humanitat y la pàtria. Y estimant á la Marieta, ho estimava tot, puix sensa l' amor, lo mon y l' humanitat, ni podem concebí lo bue fore:

En Pauet, pues: era en jove intel·lijentíssim que disposava del temps ab molt bona mesura.

De dia treballava de mestre de cases. Los vésperes d' entre setmana, aprenia de tocar la guitarra, baix la direcció d' en Geroni, lo barber, y de vegades cantaban alguns *dios* sentimentals. Los diumenjes y altres dies de festa, ocupava 'ls dematins aprenent geometria y dibuix que li ensenyava l' Administrador de la Estació del ferr-carril.

Senzill de costums, valent de cor, ab salut y treball, en Pauet no refugia las disbauxas de bona mena en companyia d' altres joves de la vila.

Aquest, es donchs en Pauet, dibuixat ab carbó per mans tremolosas.

Ell era 'l que antes de retratarlo 's condolia de s' aimada Marieta, quan esclatats sos ulls en plor, li suplicava que no plorés.

—¡Si tens confiança en mi—li deya á ella sino duptas del pervindre y no flaqueija ta constant lleyaltat, en Pauet Ripoll te jura devant lo mon y quan se puga devant de Deu, ser lo teu marit.

—¡Jó també, Pauet, pero vésten que si torna la mare y 't trova aquí, no sé lo que será de nosaltres!

—¡Tens rahó: men vaig pero la meva ánimo se queda ab tú!

—¡La meva es teva mes enllá de la mort!..

—Va dir ella esclafin ab senglots plorosos qu' enternian per moments lo sensible cor d' en Pauet!

Llavors ell, agafant ab suavitat una má d' ella, y que ella ruborosa pretenia amagar, li feu un dols petonet qu' ls omplená los dos de foch que 'ls sortia per las galdas y orelles.

—¡Adeu, Marieta!...¡confia en Deu y en mi y no tingas por!..

—¡Adeu, Pauet! (¡Guáita be ans de sortir per si s' ovira algú!)

Aixís ho feu en Pauet, y sols las bordadas del Cabrera que se li atansava molt donant forts lladruchs, fóren los que cridaren l' atenció de las vehinas. Pero ja en Pauet, havia saltat los horts perquè no vejessen ni la seva sombra.

Per sort de tots no fou vist per ningú.

Certs estém que molts al llejir de la manera que la casualitat va preparar tan ditxosa estoneta á nostres aimants, esclamarán ab nosaltres: ¡Encara hi há qui vetlla pe'ls imfortunats!..

¡Encara hi há Providencia!..

TRENCA-CLOSCAS

XARADAS

Sens duptá de cap manera,
es consonant la «primera»
Es una planta molt bona,
la qu' indica la «segona».
Mirant bé, veig qu' es las «tres»
un metall dú d' alló mes.
Y es lo «tot», está ben clá,
un dibuixant catalá.

XARRICHI-XARRACH.

Soluciones á lo insertat en lo número anterior

1—Llas-ti-ma.

2—Te-a-tro.